

30 Οκτωβρίου 1991

[ΣΤΥΛΙΑΝΙΔΗΣ, ΚΟΥΡΡΗΣ, ΠΟΓΙΑΤΖΗΣ, ΝΙΚΗΤΑΣ,
ΑΡΤΕΜΗΣ, Δ/στές]

ANNA ΒΕΛΗΓΚΕΚΑ,

Εφεσείουσα-Αιτήτρια,

v.

ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ, ΜΕΣΩ
ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΥΠΗΡΕΣΙΑΣ,

Εφεσμβλήτων-Καθ' ων η αίτηση.

(Αναθεωρητική Έφεση Αρ. 1254).

5 Ο Περί Δημοσίας Υπηρεσίας Νόμος (Ν. 1/90) — Άρθρο 48(2) — Μεταθέσεις δημοσίων υπαλλήλων διενεργούνται από την Ε.Δ.Υ. ύστερα από πρόταση της αρμόδιας αρχής δεόντως αιτιολογημένης — Υιοθέτηση πρότασης Υπουργείου Οικονομικών (αρμόδιας αρχής) από το Υπουργικό Συμβούλιο — Δεν αποδεικνύει άσκηση δέσμιος αρμοδιότητας από την Ε.Δ.Υ. εφόσον η πρόταση έγινε από το Υπουργείο Οικονομικών και ήταν δεόντως αιτιολογημένη.

10 Σύνταγμα — Άρθρο 54(δ) του Συντάγματος — Υπουργικό Συμβούλιο — Έχει την ευθύνη για τον συντονισμό και την εποπτεία του συνόλου της λειτουργίας της Δημοσίας Υπηρεσίας.

15 Δημοσίοι Υπάλληλοι — Μεταθέσεις — Σκοπός των μεταθέσεων είναι η εξυπηρέτηση των αναγκών και των συμφερόντων της Δημοσίας Υπηρεσίας — Το Ανώτατο Δικαστήριο στα πλαίσια της αναθεωρητικής του δικαιοδοσίας δεν ελέγχει τις ανάγκες αυτές αλλά περιορίζεται στον έλεγχο της νομιμότητας της απόφασης της διοίκησης.

Με την έφεση αυτή η εφεσείουσα προσέβαλε την απόφαση του πρωτόδικου δικαστηρίου το οποίο απέρριψε προσφυγή της κατά της απόφασης της Ε.Δ.Υ. να την μεταθέσει από την Αθήνα στην Κύπρο.

20 Ανάμεσα στους λόγους που προβλήθηκαν από την εφεσείουσα, στο στάδιο της προσφυγής της, κατά της απόφασης της Ε.Δ.Υ. ήταν ότι η Ε.Δ.Υ. δεν άσκησε ελεύθερη αλλά δέσμιος αρμοδιότητα γιατί οδηγήθηκε στην απόφασή της υποταγμένη στη βούληση του Υπουργικού Συμβουλίου. Επίσης προβλήθηκε ότι η μετάθεση αποφασίστηκε κατόπιν εισήγησης αναρμόδιου οργάνου δηλαδή του Υπουργικού Συμβουλίου αντί της αρμόδιας αρχής δηλαδή του Υπουργείου Οικονομικών.

Το Ανώτατο Δικαστήριο, απορρίπτοντας την έφεση, αποφάσισε ότι:

(1) Το άρθρο 48(2) του Ν. 1/90 προνοεί ότι οι μεταθέσεις των δημοσίων υπαλλήλων διενεργούνται από την Επιτροπή ύστερα από πρόταση της αρμόδιας αρχής δεόντως αιτιολογημένης.

Εφόσον δε η απόφαση πάρθηκε όντως από την Ε.Δ.Υ. ουσιώδες παραμένει κατά πόσο η απόφαση λήφθηκε ύστερα από πρόταση της αρμόδιας αρχής, δηλαδή το Υπουργείο Εξωτερικών και το Υπουργείο Οικονομικών, δεόντως αιτιολογημένη. 5

Από τα πραγματικά γεγονότα φαίνεται ότι το Υπουργείο Εξωτερικών και το Υπουργείο Οικονομικών εισηγήθηκαν στο Υπουργικό Συμβούλιο ότι τα κριτήρια για μεταθέσεις των μελών της Εξωτερικής Υπηρεσίας θα έπρεπε να εφαρμόζονται κατ' αναλογία και στους υπαλλήλους μη μέλη της Εξωτερικής Υπηρεσίας που υπηρετούν στο εξωτερικό. Σκοπός της εισήγησης αυτής ήταν ο επαναπατρισμός του προσωπικού στο κέντρο μετά από υπηρεσία εξαετίας στο εξωτερικό. Μετά την απόφαση του Υπουργικού Συμβουλίου που ενέκρινε την πρόταση, ο Γενικός Διευθυντής του Υπουργείου Οικονομικών με επιστολή του στον Πρόεδρο της Ε.Δ.Υ. διαβίβασε τις σχετικές προτάσεις για μετάθεση στην Κύπρο υπαλλήλων που υπηρετούσαν στο εξωτερικό, συμπεριλαμβανομένης και της εφεσείουσας. Οι λόγοι για τους οποίους προτεινόταν οι μεταθέσεις αυτές, αναφέρθηκε εκτίθονταν αναλυτικά στην πρόταση που είχε προηγηθεί προς το Υπουργικό Συμβούλιο. 10
15
20

Προκύπτει καθαρά ότι η πρόταση για μετάθεση προήλθε από την αρμόδια αρχή, δηλαδή το Υπουργείο Οικονομικών. Η πρόταση ήταν δεόντως αιτιολογημένη από την αρμόδια αρχή, κατά συμμόρφωση με το καθήκον που είχε με βάση το άρθρο 48(2) του Νόμου 1/90. Δεν μπορούμε να αντιληφθούμε τον ισχυρισμό ότι η Ε.Δ.Υ. άσκησε δέσμη αρμοδιότητα στο μέτρο που η απόφαση του Υπουργικού Συμβουλίου ουσιαστικά υιοθέτησε τις εισηγήσεις και τις προτάσεις της αρμόδιας αρχής. 25

(2) Όσον αφορά το θέμα κατά πόσο το Υπουργικό Συμβούλιο είχε ή δεν είχε αρμοδιότητα να πάρει την απόφασή του, πιστεύουμε ότι βάσει του Αρθρου 54(δ) του Συντάγματος που προνοεί για την ευθύνη του Υπουργικού Συμβουλίου για τον συντονισμό και την εποπτεία του συνόλου της λειτουργίας της Δημόσιας Υπηρεσίας, είχε την απαιτούμενη αρμοδιότητα. 30

(3) Όσον αφορά το θέμα κατά πόσο η Ε.Δ.Υ. έλαβε υπόψη της όλους τους σχετικούς παράγοντες, συμπεριλαμβανομένων και των προσωπικών και οικογενειακών συνθηκών της εφεσείουσας ως και των αναγκών της Υπηρεσίας, υιοθετούμε πλήρως τα ευρήματα του πρωτόδικου Δικαστηρίου. Η Ε.Δ.Υ. είχε ενώπιόν της όλα τα στοιχεία, καθώς και τις παραστάσεις της εφεσείουσας και έκρινε αναγκαία τη μετάθεσή της κάτω από τις συνθήκες. Σε θέματα μεταθέ- 35
40

σεως δημοσίου υπαλλήλου το Δικαστήριο περιορίζεται στον έλεγχο της νομιμότητας της απόφασης της διοίκησης.

Η έφεση απορρίπτεται χωρίς έξοδα.

Αναφερόμενες αποφάσεις:

- 5 *Sentonaris v. The Greek Communal Chamber, 1964 C.L.R. 300*
 Isaias v. The Republic (1988) 3 C.L.R.490
 Kammitis v. The Republic (1987) 3 C.L.R.384.

Έφεση.

- 10 Έφεση εναντίον της απόφασης του Δικαστή του Ανώτατου Δικαστηρίου (Πική, Δ.) που δόθηκε στις 15 Δεκεμβρίου, 1990 (Αριθμός Προσφυγής 792/90) με την οποία η προσφυγή της εφεσείουσας κατά της απόφασης των εφεσιβλήτων να την μεταθέσουν από την Αθήνα στην Κύπρο απορρίφθηκε.

- 15 *Α.Σ. Αγγελίδης, για την εφεσείουσα.*

Α. Βασιλειάδης, Δικηγόρος της Δημοκρατίας Α΄, για τους εφεσίβλητους.

Cur. adv. vult.

- 20 ΣΤΥΛΙΑΝΙΔΗΣ Δ.: Η απόφαση του Δικαστηρίου θα δοθεί από τον κ. Π. Αρτέμη, Δ.

- 25 ΑΡΤΕΜΗΣ Δ.: Η εφεσείουσα είναι δημόσιος υπάλληλος και ανήκει στο Γενικό Γραμματειακό Προσωπικό, γεγονός που την καθιστά υποκείμενη σε μετάθεση και σε άλλα τμήματα και υπηρεσίες εκτός από το Υπουργείο Οικονομικών, όπου υπάγεται η υπηρεσία της. Το 1977, κατόπιν και δικής της επιλογής μετατέθηκε στην Πρεσβεία της Αθήνας, όπου είχαν εγκατασταθεί και οι γονείς και τα αδέρφια της μετά τον εκτοπισμό τους από την Αμμόχωστο, και ήταν αποσπασμένη στον Προξενικό Κλάδο της διπλωματικής αποστολής στην Ελλάδα. Όπως φαίνεται, η
- 30 αιτήτρια εκπλήρωνε τα καθήκοντά της με μεγάλη επιτυ-

χία, σε τέτοιο βαθμό που και ο Πρέσβης της Κύπρου στην Αθήνα όσο και ο Διευθυντής του Τμήματος Μεταναστεύσεως έχουν εκφράσει επιφυλάξεις για τη δυνατότητα αντικατάστασής της.

Με απόφαση της Επιτροπής Δημόσιας Υπηρεσίας, 5
ημερομηνίας 14 Αυγούστου 1990, που γνωστοποιήθηκε
στην εφεσείουσα στις 17 Σεπτεμβρίου 1990, η τελευταία
μετατέθηκε από την Αθήνα στην Κύπρο με ισχύ από 3 Δε-
κεμβρίου 1990. Η απόφαση αυτή έφερε αναστάτωση στην
ίδια και την οικογένειά της και η αιτήτρια προσέφυγε στο 10
Δικαστήριο ζητώντας την ακύρωση της απόφασης της
Ε.Δ.Υ.

Το πλαίσιο μέσα στο οποίο αποφασίστηκε η μετάθεση
της αιτήτριας φαίνεται στην πρωτόδικη απόφαση και
είναι σε συντομία το ακόλουθο: 15

Η μετάθεσή της ήταν μέρος ευρύτερης πολιτικής της
κυβέρνησης για μετάθεση στην Κύπρο όλων των λειτουρ-
γών του Γενικού Γραμματειακού Προσωπικού που είχαν
υπηρετήσει πέραν ορισμένου χρόνου σε διπλωματικές
αποστολές στο εξωτερικό, πολιτική που αποφασίστηκε 20
από το Υπουργικό Συμβούλιο και προωθήθηκε ενώπιον
της Ε.Δ.Υ. από την αρμόδια αρχή, το Υπουργείο των Οι-
κονομικών. Η απόφαση του Υπουργικού Συμβουλίου λή-
φθηκε στις 21.12.89 μετά από κοινή πρόταση των Υπουρ-
γείων Οικονομικών και Εξωτερικών. Η αρμόδια αρχή 25
κοινοποίησε στην εφεσείουσα στις 26.1.90 την πρόθεσή
της να υποβάλει αίτημα στην Ε.Δ.Υ για την μετάθεσή της
και ζητήθηκαν οι απόψεις της, η δε εφεσείουσα εξέθεσε τις
δυσμενείς επιπτώσεις που θα είχε η μετάθεσή στην ίδια
και την οικογένειά της. Στις 23 Μαΐου 1990 το Υπουργείο 30
Οικονομικών υπόβαλε πρόταση για τη μετάθεσή της μαζί
με άλλους υπαλλήλους που υπηρετούσαν σε αποστολές
στο εξωτερικό, ως αποτέλεσμα της οποίας αποφασίστηκε
η μετάθεσή της.

Ο βασικός λόγος της προσφυγής εναντίον της μετάθε- 35
σης της εφεσείουσας ήταν ο ισχυρισμός ότι η Ε.Δ.Υ. απε-

μπόλησε τις εξουσίες της και τις υπέταξε στη βούληση του Υπουργικού Συμβουλίου κατά παρέκκλιση του καθήκοντός της να ασκεί τις εξουσίες τις οποίες τις παρείχε ο Νόμος κυριαρχικά και χωρίς όρους. Τέτοιος περιορισμός επιφέρει την ακυρότητα της πράξης (*Parakytiacou v. The Republic* (1983) 3 C.L.R. 870). Περαιτέρω λόγος για την αίτηση για ακύρωση ήταν το γεγονός ότι η μετάθεση έγινε κατόπιν εισήγησης αναρμόδιου οργάνου, δηλαδή του Υπουργικού Συμβουλίου, αντί της αρμόδιας αρχής, δηλαδή του Υπουργείου Οικονομικών, όπως προβλέπει το άρθρο 48(2) του Ν. 1/90.

Το πρωτόδικο Δικαστήριο διαφώνησε με τις πιό πάνω θέσεις θεωρώντας ότι το Υπουργικό Συμβούλιο είχε τέτοια εξουσία δυνάμει του άρθρου 54 του Συντάγματος, που μεταξύ άλλων προβλέπει για το συντονισμό και την εποπτεία του συνόλου της λειτουργίας της Δημόσιας Υπηρεσίας (54(δ.)). Επίσης το Δικαστήριο επεσήμανε ότι η ανάγκη για τη ρύθμιση του θέματος διαπιστώθηκε πρώτα και από την αρμόδια αρχή, δηλαδή το Υπουργείο Οικονομικών, οι εισηγήσεις του οποίου αποτέλεσαν και τη βάση για την απόφαση του Υπουργικού Συμβουλίου. Επίσης το πρωτόδικο Δικαστήριο απόρριψε οποιουσδήποτε ισχυρισμούς για κακή πίστη εκ μέρους του Υπουργείου Οικονομικών να προωθήσει ισομερώς την απόφαση του Υπουργικού Συμβουλίου σε σχέση με το προσωπικό της Πρεσβείας της Κύπρου στην Αθήνα, όπως και για ανισότητα στο μέτρο που υιοθετήθηκε από την Ε.Δ.Υ. Το Δικαστήριο επεσήμανε ότι η μετάθεση δεν έγινε μηχανικά αλλά λήφθηκαν υπόψη και οι παραστάσεις στις οποίες προέβη η αιτήτρια και οι προσωπικές της συνθήκες και, αναφερόμενο σε σχετικές αποφάσεις του Ανώτατου Δικαστηρίου, κατέληξε στο συμπέρασμα πως η απόφαση της Ε.Δ.Υ. δεν έπασχε για οποιοδήποτε λόγο. (Ίδε *Stavros Sentonaris v. The Greek Communal Chamber*, 1964 C.L.R. 300; *Isaias v. The Republic* (1985) 3 C.L.R. 490; *Kammitis v. The Republic* (1987) 3 C.L.R. 384). Ως αποτέλεσμα των πιό πάνω η προσφυγή της εφεσείουσας απορρίφθηκε και η τελευταία καταχώρισε την παρούσα έφεση. Οι λόγοι της έφεσης είναι κατά λέξη οι πιό κάτω:

"1. Η πρωτόδικη απόφαση εσφαλμένα απέρριψε την προσφυγή.

2. Η πρωτόδικη απόφαση έκρινε εσφαλμένα τη σημασία και το νομικό κύρος της απόφασης του Υπουργικού ημερομηνίας 21.12.89 (Παράρτημα 1). 5

3. Η πρωτόδικη απόφαση εσφαλμένα έκρινε και/ή δεν εξέτασε εάν η αρμόδια αρχή άσκησε ελεύθερη ή δέσμια αρμοδιότητα για υποβολή πρότασης προς την Ε.Δ.Υ. για μετάθεση της αιτήτριας. Πρόταση που ούτε αιτιολογημένη ήταν και η οποία παράλληλα αγνόησε ουσιώδεις, περί τις ανάγκες της υπηρεσίας, απόψεις του Πρέσβη και του Διευθυντή του Τμήματος Μεταναστεύσεως. 10

4. Η Ε.Δ.Υ. αποφάσισε λαμβάνοντας υπόψη εξωγενή στοιχεία και μη έχοντας υπόψη όλα τα δεδομένα της υπηρεσιακής προσφοράς της αιτήτριας και τις πραγματικές ανάγκες της υπηρεσίας της. 15

4. Εσφαλμένα το Δικαστήριο έκρινε ότι συνέτρεχαν μόνο λόγοι προσωπικοί της αιτήτριας για τη μη μετάθεση της." 20

Το σχετικό άρθρο που διέπει τις μεταθέσεις δημοσίων υπαλλήλων είναι το άρθρο 48(2) του Ν.1/90 που προνοεί ότι:

"Οι μεταθέσεις των υπαλλήλων διενεργούνται από την Επιτροπή ύστερα από πρόταση της αρμόδιας αρχής δεόντως αιτιολογημένη". 25

Προκύπτει από τα πιο πάνω ότι, (α) πρέπει να υπάρχει πρόταση της αρμόδιας αρχής, (β) η πρόταση πρέπει να είναι δεόντως αιτιολογημένη και, (γ) η μετάθεση πρέπει να διενεργείται από την Ε.Δ.Υ. 30

Στην παρούσα περίπτωση η μετάθεση έγινε πράγματι από την Ε.Δ.Υ και έτσι θα πρέπει να εξεταστεί κατά πόσο

έγινε ύστερα από πρόταση της αρμόδιας αρχής που ήταν "δεόντως αιτιολογημένη".

5 Στις 6 Δεκεμβρίου 1989, το Υπουργείο Εξωτερικών και το Υπουργείο Οικονομικών, που ήταν η αρμόδια αρχή αναφορικά με την εφεσείουσα, υπέβαλε πρόταση στο Υπουργικό Συμβούλιο σε σχέση με την υπηρεσία του διπλωματικού προσωπικού σε διπλωματικές αποστολές της Δημοκρατίας στο εξωτερικό (ίδη σελ.13 των πρακτικών). Στην πρότασή του αυτή το Υπουργείο Οικονομικών σε 10 συνεργασία με το Υπουργείο Εξωτερικών εισηγήθηκαν ότι τα κριτήρια για μεταθέσεις που ισχύουν στην περίπτωση μελών της Εξωτερικής Υπηρεσίας, θα έπρεπε να τυγχάνουν εφαρμογής κατ' αναλογία και στην περίπτωση των μη μελών της Εξωτερικής Υπηρεσίας που υπηρετούν στο 15 εξωτερικό, χωρίς την ανάγκη να διατυπωθούν σε νομοθεσία ή ειδικούς κανονισμούς. Στην πρόταση αναφέρεται ότι κρίνεται σκόπιμο η διευθέτηση και η εισήγηση αυτή να τύχει και της έγκρισης του Υπουργικού Συμβουλίου, "για σκοπούς διευκόλυνσης της εφαρμογής της", όπως αναφέρεται στην πρόταση. Στην πρόταση αυτή περιέχονται διάφορες λεπτομέρειες σχετικά με τα κριτήρια αυτά, αλλά βασικά η εισήγηση είναι για επαναπατρισμό του προσωπικό στο κέντρο μετά από υπηρεσία εξαιτίας στο εξωτερικό. 20

 Με βάση τις προτάσεις αυτές, το Υπουργικό Συμβούλιο προχώρησε στις 21 Δεκεμβρίου 1989 και αποφάσισε να εγκρίνει και για το Γενικό Γραμματειακό Προσωπικό 25 την εφαρμογή των ρυθμίσεων που ισχύουν για τα μέλη της Εξωτερικής Υπηρεσίας αναφορικά με την περίοδο υπηρεσίας τους στις διπλωματικές και άλλες αποστολές της Δημοκρατίας στο εξωτερικό.

30 Μετά την απόφαση αυτή του Υπουργικού Συμβουλίου, στις 23 Μαΐου 1990, ο Γενικός Διευθυντής του Υπουργείου Οικονομικών, αναφερόμενος σ' αυτήν με επιστολή στον Πρόεδρο της Ε.Δ.Υ. (Ίδη Παράρτημα 2, σελ.24 των πρακτικών) διαβίβασε τις προτάσεις για τη μετάθεση στην 35 Κύπρο υπαλλήλων που υπηρετούσαν στις αποστολές της Δημοκρατίας στο εξωτερικό, συμπεριλαμβανομένης και

της εφεσείουσας (ίδη Παράρτημα 3, σελ. 25 των Πρακτικών), επισυνάπτοντας και τις γραπτές παραστάσεις των επηρεαζομένων προσώπων. Για τους λόγους για τους οποίους προτεινόνταν οι μεταθέσεις ως αναγκαίες αναφέρθηκε ότι αυτοί εκτίθονταν αναλυτικά στην πρόταση προς το Υπουργικό Συμβούλιο, ημερ. 6 Δεκεμβρίου 1989, που αναφέραμε πιο πάνω. 5

Προκύπτει κατά τη γνώμη μας καθαρά από τα όσα αναλύσαμε πιο πάνω, ότι ουσιαστικά η πρόταση για μετάθεση προήλθε από την αρμόδια αρχή, δηλ. το Υπουργείο Οικονομικών, πρόταση που ήταν δεόντως αιτιολογημένη από την αρμόδια αυτή αρχή, κατά συμμόρφωση έτσι με το καθήκον που είχε με βάση το άρθρο 48(2) του Νόμου 1/90. Έχοντας υπόψη ότι η απόφαση του Υπουργικού Συμβουλίου ουσιαστικά υιοθέτησε τις εισηγήσεις και τις προτάσεις της αρμόδιας αρχής, δεν μπορούμε να αντιληφθούμε πώς μπορεί να λεχθεί ότι η αρμόδια αρχή δεν άσκησε ελεύθερη αρμοδιότητα για την υποβολή πρότασης προς την Ε.Δ.Υ. για μετάθεση της αιτήτριας. Ουσιαστικά το περιεχόμενο της απόφασης του Υπουργικού Συμβουλίου δεν ήταν τίποτε άλλο από επανάληψη των εισηγήσεων που υπέβαλε η αρμόδια αρχή σύμφωνα με την ελεύθερη της κρίση. 10 15 20

Μετά από το εύρημά μας αυτό, ίσως να μην είναι μεγάλης σημασίας αν το Υπουργικό Συμβούλιο είχε ή δεν είχε αρμοδιότητα να πάρει την απόφαση του, ημερ. 21 Δεκεμβρίου 1989· εντούτοις πιστεύουμε ότι, με βάση το Άρθρο 54(δ) του Συντάγματος που προνοεί για την ευθύνη του Υπουργικού Συμβουλίου για το συντονισμό και την εποπτεία του συνόλου της λειτουργίας της Δημόσιας Υπηρεσίας, όπως ορθά αποφάσισε το πρωτόδικο Δικαστήριο, είχε την απαιτούμενη αρμοδιότητα. Όπως φαίνεται και από την πρόταση ημερ. 6.12.89 προς το Υπουργικό Συμβούλιο, που αναφέραμε πιο πάνω, η έγκριση του Υπουργικού Συμβουλίου είχε ζητηθεί "για σκοπούς διευκόλυνσης της εφαρμογής της". 25 30 35

Όσον αφορά το θέμα δέσμευσης της διακριτικής ευ-

5 χέρειας της Ε.Δ.Υ. από την απόφαση του Υπουργικού Συμβουλίου, παρόλον ότι τούτο δεν εγείρεται απευθείας από τους λόγους έφεσης, βρίσκουμε πως με κανένα τρόπο δεν μπορεί να χαρακτηρισθεί ότι όταν ενεργούσε για τη
10 μετάθεση της εφεσείουσας η Ε.Δ.Υ. ήταν δέσμια της απόφασης αυτής. Εξετάζοντας την απόφαση της Ε.Δ.Υ. προκύπτει καθαρά ότι η τελευταία είχε πλήρη επίγνωση του ρόλου της στην άσκηση της διακριτικής της εξουσίας και η ίδια η Επιτροπή διαπιστώνει πως η απόφαση του Υπουργικού Συμβουλίου δεν μπορούσε να ήταν δεσμευτική γι'αυτήν, αλλά καθοδηγητική.

15 Όσον αφορά το κατά πόσο η Ε.Δ.Υ έλαβε την απόφασή της εξετάζοντας όλους τους σχετικούς παράγοντες, συμπεριλαμβανομένων και των προσωπικών και οικογενειακών συνθηκών της εφεσείουσας ως και των αναγκών της Υπηρεσίας, υιοθετούμε πλήρως τα ευρήματα του πρωτόδικου Δικαστηρίου στα θέματα αυτά. Η Ε.Δ.Υ. είχε ενώπιόν της όλα αυτά τα στοιχεία, καθώς και τις παραστάσεις της εφεσείουσας και έκρινε αναγκαία τη μετάθεσή της κάτω
20 από τις συνθήκες.

25 Στην υπόθεση *Isaias v. the Republic* (1985) 3 C.L.R. 490 λέχθησαν και τα πιό κάτω που αναφέρονται και στην πρωτόδικη απόφαση, αναφορικά με τις αρχές που διέπουν την αναθεώρηση απόφασης για τη μετάθεση δημόσιου υπαλλήλου:

30 "Appreciation of the needs of the Public Service and departments of it and choice of the means to satisfy them, including the transfer of personnel, are matters falling within the exclusive competence of the Administration, not in themselves subject to review. A presumption
35 operates that transfers of public officers are effected in the interest of the service. The above principle of administrative Law is firmly established on authority and no need arises to debate its juridical origin. It is advisable, however, to stress there are strong practical considerations too, justifying its adoption. Inevitably, transfers are made in the context of evaluation of the

wider needs of a branch of the service. Review of such evaluation would require the Court in every case to examine how each branch of the department is staffed, virtually an impossible task, and one that would, in effect, render the Courts the overseers of administrative action; whereas, their role is confined to the scrutiny of the legality of administrative action. Examination of the needs of the service on such wideranging basis, would deprive the Administration of the flexibility necessary to respond to the everchanging needs of the service." 5 10

Επίσης στην απόφαση *Kammitis v. Republic (1987) 3 C.L.R. 384* αναλύονται οι ίδιες αρχές καθώς και τα κριτήρια που πρέπει να λαμβάνονται υπόψη από την Επιτροπή.

Με βάση τα ευρήματά μας και τις πιο πάνω αρχές, δεν έχουμε ικανοποιηθεί ότι η απόφαση του πρωτόδικου Δικαστηρίου πάσχει καθ' οιονδήποτε τρόπο ή ότι η διακριτική ευχέρεια της Ε.Δ.Υ. για μετάθεση της εφεσείουσας έγινε για οποιοδήποτε άλλο λόγο, παρά προς εξυπηρέτηση των συμφερόντων της υπηρεσίας. 15

Ως εκ τούτου η έφεση απορρίπτεται. Δεν εκδίδουμε διάταγμα για έξοδα. 20

Έφεση απορρίπτεται. Καμιά διάταξη για έξοδα.